

Odlišné stanovisko sudcu

Petra Brňáka vo veci sp. zn. I. ÚS 184/2015

1. V súlade s § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov pripájam odlišné stanovisko k rozhodnutiu (výroku i odôvodneniu) Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo veci sp. zn. I. ÚS 184/2015, ktorým boli väčšinou senátu I. ÚS po zistení porušení sťažovateľkou označených práv (bod 1 výroku) zrušené napadnuté rozsudky Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku).

2. Nemyslím si, že z pohľadu okresným súdom a krajským súdom prezentovaných odôvodnení ich rozhodnutí v danej veci nie sú tieto nekritizovateľné z hľadiska ich presvedčivosti, resp. bezrozpornosti. V podobných prípadoch však ústavný súd býva zväčša zdržanlivý či sebaobmedzujúci, ak celkový výsledok nie je extrémne protiprávny alebo nespravodlivý, o takýto prípad – podľa môjho názoru – ide aj v tejto veci.

3. Ústavnému súdu nesvedčí pozícia, keď bez toho, aby na ústnom pojednávaní zopakoval, vykonal, resp. doplnil dokazovanie (spis okresného súdu má rozsah cca 850 strán, pozn.), kabinetným – od stola – spôsobom „prehodnotil“ skutkový stav zistený a vyhodnotený všeobecnými súdmi, napr. v súvislosti s otázkou, či sporný zmluvný vzťah medzi účastníkmi súdneho sporu (sťažovateľka a mesto Trenčín) mal charakter občianskoprávny alebo obchodnoprávny. V tejto súvislosti sa žiada predovšetkým uviesť, že v priebehu už prebiehajúceho súdneho konania obaja účastníci argumentačne skôr „prispôbovali“ odpoveď na túto otázku podľa toho, čo bolo pre nich vecne výhodnejšie [napr. (ne)dohoda o parkovacích miestach a verejný záujem alebo zodpovednosť postavená na zavinení (Občiansky zákonník), resp. objektívna zodpovednosť (Obchodný zákonník), alebo rôzne premlčacie lehoty]. Toto právne manévrovanie však podľa môjho názoru

nemožno stotožniť so skutočnou vôľou účastníkov, ako o nej hovorí ústavný súd v bodoch 8.3, 9.2, alebo 10.1 odôvodnenia, preto formálny prejav (bod 4), z ktorého vychádzali aj všeobecné súdy (zohľadniac celkový skutkový priebeh a argumentáciu nielen sťažovateľky, ale tiež žalovaného mesta Trenčín), nie je ani arbitrárny, ani zjavne neodôvodnený.

4. Z obsahu samotných zmlúv č. 318/2007 a č. 319/2007 o zriadení vecného bremena a o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy z 11. apríla 2008 vyplýva, že tieto boli uzavreté podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, chápaného k Obchodnému zákonníku, nielen ako subsidiárnej právnej normy (§ 151n), ale aj normy určujúcej (§ 50a). Sťažovateľka (jej právny predchodca) bola pri uzatváraní týchto zmlúv nepochybne stranou právne kvalifikovanou (ako protipól strany slabšej, prípadne zavedenej).

5. Ústavný súd v bode 9.2 odôvodnenia napr. uvádza, že verejný záujem investičnej akcie sťažovateľky (jej právneho predchodcu) vyplynul tiež z výpovede bývalého primátora mesta, hoci tento vo svojej výpovedi tvrdí, že investícia žalobcu bola zo strany mesta chápaná v prvom rade ako súkromná investícia (č. 1. 705 spisového materiálu).

V Košiciach 26. augusta 2015